

Arrest

nr. 209 327 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om in België hogere studies te volgen. Het gevraagde visum wordt toegestaan. Van 25 januari 2010 tot 31 oktober 2016 verblijft de verzoekende partij in België in het bezit zijnde van een elektronische A-kaart.

1.2. De verzoekende partij dient op 23 maart 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 3 april 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2016 werd ingediend en op data van 04.08.2016 en 30.08.2016 werd geactualiseerd door :

*[M.,M.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Algerije
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 09.11.2009 in België aankwam in het bezit van een visum type D in het kader van studies. Betrokkene was van 25.01.2010 tot 31.10.2016 in het bezit van een A-kaart in het kader van zijn studies aan de universiteit van Luik, met name 'master complémentaire en construction navale'. Op datum van 16.09.2015 slaagde betrokkene voor deze master en behaalde aldus zijn diploma. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts toegestaan was in het kader van zijn studies en dat hij bij afloop van deze studies het land diende te verlaten. Zijn laatste A-kaart was geldig tot 31.10.2016, sindsdien verblijft betrokkene illegaal in België.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een

gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene vraagt om rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat hij in ons land opgebouwd heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat hij nog familieleden hebben in België. Integendeel, bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene de Franse verblijfvergunning van zijn echtgenote voor, zijn Franse huwelijksakte en de Franse geboorteakte van zijn zoon. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zijn kerngezin (zijnde zijn echtgenote en hun zoon) in Frankrijk wonen en niet in België. Het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing dat de echtgenote en hun zoon ooit in België verbleven hebben. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zijn sociale belangen zich in Frankrijk situeren en niet in België. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene geen enkele getuigenverklaring voor. Hoewel veronderstelt mag worden dat betrokkene hier gedurende zijn studies sociale banden opbouwde, legt hij hiervan geen bewijzen voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld was in de periode dat hij gemachtigd was tot verblijf als student, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar deze tewerkstelling alleen toegestaan was tijdens zijn periode van legaal verblijf met als doel betrokkene de mogelijkheid te geven tijdens zijn studies in zijn eigen behoeften te voorzien. Sinds 01.11.2016 heeft betrokkene geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar het actuele regularisatiebeleid van de Dienst Vreemdelingzaken en naar de verklaringen van de staatssecretaris. Betrokkene licht dit echter niet verder toe. Er dient echter opgemerkt te worden dat, indien hij met deze opmerking de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, zou bedoelen, deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en dat zij niet meer van toepassing is.

Verder verklaart betrokkene eveneens dat de wetgeving die heden van toepassing is, uit een periode stamt waarin (mijn)arbeiders zich konden aanbieden op de Belgische Ambassade in hun land van herkomst met het oog op tewerkstelling in België en meent hij dat vandaag een ander migratieklimaat van toepassing is. Dit is echter de opinie van betrokkene, waarbij hij niet aantoonde waarom dit een buitengewone omstandigheid vormen die het hem onmogelijk maakt om in zijn land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 in België zou verblijven, dat zijn integratie duurzame bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij ten eerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie waarbij hij zich geprofileerd zou hebben en niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat hij zeer goed Frans zou spreken, dat hij nog jong zou zijn en dus zijn capaciteiten ten dienste zou kunnen stellen van de Belgische economie eventueel in een knelpuntberoep, dat hij reeds tewerkgesteld was in het verleden, dat hij nooit enige financiële steun genoten zou hebben, dat hij tijdens zijn studies als jobstudent gewerkt zou hebben, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem wil steunen en helpen, dat hij op zeer intensieve wijze zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevings-normen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein evenals op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onomstotelijk vast zou staan dat hij sociale banden met België heeft, dat hij het centrum van zijn belangen hier opgebouwd zou hebben en dat hij bewijzen van zijn studies aan de universiteit te Luik voorlegt evenals inschrijvingsattesten aan de Universiteit te Luik, een voorlopig diplomabewijs, verschillende interimcontracten en verschillende loonfiches en twee werkbeloftes) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 26 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"[...]

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

De heer:

[...]/Naam, voornaam: [M.,M.]

[...]/geboortedatum : [...]

[...]/geboorteplaats : [...]

[...]/nationaliteit : Algerije

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1) van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de

Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tót verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2^e lid

Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu is er het feit dat verzoeker al 10 jaar weg is uit Algerije en hij bij terugkeer dreigt gevangen genomen en gefolterd te worden. Daarnaast heeft verzoeker een echtgenote en een zoontje waarvan hij jarenlang zou gescheiden worden (het feit indachtig dat de behandeling van huidige aanvraag twee jaar duurde)

Bijgevolg werpt verzoeker terecht ook de schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. op in samenhang met de voormelde middelen.

Ten tweede dient er bij een weigeringsbeslissing een grondige toetsing van een mogelijke schending van art. 3 EVRM te gebeuren.

Artikel 3 EVRM waarborgt het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. Het is algemeen geweten dat de veiligheidstoestand in Algerije niet optimaal is.

Volgens Amnesty International blijft de overheid op arbitraire wijze vredige demonstranten, mensenrechtenactivisten en journalisten arresteren. Mensen die uit een minderheidsgroep komen worden onrechtvaardig vervolgd en er heerst straffeloosheid voor de mensenrechtenschendingen die nog regelmatig begaan worden door zowel burgers als de overheid. [Amnesty International, Country Report 2017-2018, p. 71, <https://www.amnesty.org/download/Documents/PQL1067002018ENGLISH.PDF>].

Daarenboven heeft Algerije het Folterverdrag wel geratificeerd, maar nog steeds niet gedeponereerd, waardoor de bescherming en veiligheid van verzoeker niet gewaarborgd is. [African Commission on Human and People's Rights, Algeria, <http://www.achpr.org/states/algeria/ratifications/?s=deposited>].

Algerije weigert enige medewerking met de UNHRC waaronder de speciale rapporteurs met betrekking tot foltering. Het land onderging haar 3e UPR (Universal Periodic Review) bij de UNHRC (United Nations Human Rights Council) op 8/05/2017. Er werden 229 aanbevelingen gedaan aan Algerije door de lidstaten. Algerije weigert om deze belangrijke aanbevelingen aan te nemen en er zich naar te gedragen. Deze omvatten bijvoorbeeld de ratificatie van het Statuut van Rome, het beëindigen van discriminatie en het afschaffen van de doodstraf. [Human Rights Watch, World Report 2018: Algeria, 2018, <https://www.hrw.org/world-report/2018/country-chapters/algeria>].

Gezien het feit dat verzoeker reeds bijna 10 jaar in België woont en hoog opgeleid is, kan hij als 'verwesterd' gezien worden door de Algerijnen, hetgeen niet in goede aarde valt bij de extreemislamitische groeperingen. Verzoeker is afkomstig van het noorden van het land alwaar nog steeds een groot risico op terreur is.

Ten derde dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanorderlijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 EVRM indien dit gerechtvaardigd is.

Een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst, impliceert een schending van het familie- en gezinsleven.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde dat er nauwe banden zijn tussen hem en zijn gezin.

Zijn echtgenote en zoon leven in het dorp [A.] in Frankrijk. Aldaar is zijn zoontje ook geboren.

Verzoeker bleef in België omdat hij zijn studies wilde afmaken en daarna aan de slag wilde gaan in het arbeidscircuit. Echter mocht hij na zijn studies niet werken en startte hij zijn aanvraag 9bis.

Verwerende partij stelt dat het gezin van verzoeker nooit in België verbleven heeft. Zij concludeert dat verzoekers' sociale belangen zich in Frankrijk situeren en niet in België.

Daarbij verliest zij uit het oog dat hij alhier maar liefst 2 werkbeloften kon voorleggen. Verzoeker was dus erg gemotiveerd om zich hier te vestigen en te integreren. Naar alle waarschijnlijkheid, wanneer het financieel mogelijk is, zullen zijn vrouw en zoon zich hier ook vestigen.

Verwerende partij stelt daarnaast dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betekent, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Uit het feit dat er een zoontje werd geboren uit het huwelijk met mevr. [K.K.] blijkt duidelijk een nauwe gezinsband. Gezien verzoeker zijn zoon en vrouw stabiliteit wilt geven, zouden zij wachten om zich in België te vestigen tot wanneer verzoeker mocht werken en financieel kon bijdragen aan het gezinsleven. Daarenboven is het scheiden van vader en kind niet opportuun voor de ontwikkeling ervan. Op dit moment woont vader op een kleine 700 km van zijn gezin. Hij bezoekt hen regelmatig.

Wanneer verzoeker terug moet naar Algerije om aldaar zijn verzoek in te dienen is hij op 2 200 km van zijn gezin verwijderd en heeft hij geen enkele mogelijkheid om hen te bezoeken.

Een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland kan jarenlang in beslag nemen. Dit kan een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen gezien verzoeker zijn gezin gedurende die periode niet kan bezoeken.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Bijgevolg zou het voor hem traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en een schending van artikel 8 E.V.R.M. zou uitmaken.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 3 en 8 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. {R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker vele jaren ongemoeid werd gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort meer kan voorleggen op basis van art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker om die reden het land zouden moeten verlaten.

Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na 10 jaar in België vertoeft te hebben en daarbij zeer goed geïntegreerd is, er nog een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt.

Dat verzoeker enkele jaren in België studeerde met een A kaart en daarna 2 jaar lang in afwachting was van de behandeling van zijn aanvraag 9bis.

Dat verzoeker ook al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Dat verzoeker reeds lange tijd in België is en dan ook een verblijfsrecht meent te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoeker immers al vele jaren in België hebben verbleven voor zijn studies en daarna in afwachting van de afhandeling van zijn hangende procedure.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt als zou de gemachtigde van de staatssecretaris er zich in deze beslissing toe beperken te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, zonder toe te lichten waarom deze niet als dusdanig worden aanvaard.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van beide beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Het louter op algemene wijze stellen dat de motiveringen in casu ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig zouden zijn, volstaat niet om een gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat omtrent enig aspect ten onrechte niet is gemotiveerd of dat de voorziene motiveringen haar onvoldoende toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven die tot de bestreden beslissingen hebben geleid.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat bijgevolg haar op basis van dit wetsartikel in beginsel bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op het twistpunt of deze verwijderingsbeslissing al dan niet strijdig is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wordt nader ingegaan bij de verdere bespreking inzake de eerste bestreden beslissing, waarin het bestuur argumenteerde dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag niet strijdig is met deze verdragsrechtelijke bepalingen. Nu het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel oplegt om in de huidige situatie het (Schengen)grondgebied te verlaten en de mogelijkheid openlaat voor de verzoekende partij om opnieuw dit grondgebied te betreden en er te verblijven van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, dient te worden aangenomen dat de beoordeling dezelfde is.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt – luidt verder als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in voorliggende zaak geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet mag beperken tot een toepassing van de wet, maar verplicht is een belangenafweging te maken tussen het particulier belang en het openbaar belang en er dus sprake moet zijn van een individuele toetsing. De verzoekende partij laat evenwel na te verduidelijken op welke concrete rechtspraak van de Raad van State zij hierbij doelt. Verder benadrukt de Raad dat het begrip '*buitengewone omstandigheden*' niet wordt gespecificeerd door de wetgever, waardoor de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die enkel wordt begrensd door de redelijkheid. De verzoekende partij betwist op zich niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing voor elk van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft gemotiveerd waarom deze niet aanvaardbaar zijn. Hierbij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris afgewogen of de ingeroepen elementen het de verzoekende partij al dan niet bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat een individuele toetsing heeft plaatsgevonden. Hierbij heeft ook een belangenafweging plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarop in de verdere bespreking van het middel nader wordt ingegaan. De verzoekende partij geeft niet aan dat enige door haar ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Het algemene betoog van de verzoekende partij vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar ingeroepen elementen niet heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland en toont niet aan dat haar persoonlijke belangen hierbij onevenredig worden benadeeld. Een onvoldoende of kennelijk onredelijk onderzoek wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissingen zijn genomen in strijd zijn met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de beoordeling hieromtrent zoals deze blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kan standhouden. Een onderzoek dringt zich dan ook op in het licht van deze verdragsbepalingen.

2.2.4. De verzoekende partij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Algerije, nu zij al tien jaar weg is uit dit land en zij er bij een terugkeer dreigt gevangen te worden genomen en gefolterd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Op lezing van de eerste bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag geuite vrees voor haar leven en voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Algerije. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het motief dat zij in haar aanvraag naliet de door haar ingeroepen vrees voor haar leven en voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in het herkomstland te staven met een begin van bewijs, als dusdanig niet betwist. Zij toont dan ook niet aan dat de voormelde beoordeling uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM komt het de verzoekende partij toe om een begin van bewijs voor te leggen van de door haar voorgehouden vrees.

De verzoekende partij voert aan dat het algemeen is geweten dat de veiligheidstoestand in Algerije niet optimaal is. Dit betoog is evenwel niet van aard aannemelijk te maken dat zij persoonlijk dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, door de enkele omstandigheid naar dit land terug te keren. Zelfs al kan dit gegeven worden aangenomen, kan dit geenszins volstaan om in een concreet geval aan te tonen dat er sprake is van een reëel risico in de zin van deze verdragsbepaling. Waar de verzoekende partij vervolgens verwijst naar een rapport van Amnesty International om te stellen dat de situatie van vreedzame demonstranten, mensenrechten-activisten, journalisten en mensen uit een minderheidsgroep moeilijk is en er straffeloosheid heerst wat mensenrechtenschendingen betreft, blijft zij verder in gebreke aannemelijk te maken dat de in dit rapport beschreven informatie dan specifiek haar situatie betreft. Zij betreft dit rapport op geen enkele wijze op haar persoonlijke situatie. Dit betoog is dan ook evenmin van aard te kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij. Ook het gegeven dat Algerije het Anti-Folterverdrag nog niet heeft *“gedeponeerd”* en zijn medewerking zou weigeren met de United Nations Human Rights Council vormt nog geen concrete aanwijzing dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar herkomstland zou dienen te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt ten slotte dat zij, waar zij reeds bijna tien jaar in België verblijft en hoogopgeleid is, als *‘verwesterd’* kan worden gezien in Algerije en dit haar dreigt bloot te stellen aan terreur door extreem-islamitische groeperingen. Elk begin van bewijs van een ernstig en reëel risico in deze zin ontbreekt evenwel, zodat andermaal een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij blijft in gebreke een concreet (begin van) bewijs bij te brengen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. De verzoekende partij beroept zich verder op een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij beroept zich op een gezinsleven met haar echtgenote en zoontje, die in Frankrijk verblijven, en stelt jarenlang van deze gezinsleden te worden gescheiden. Zij voert eveneens aan tijdens haar verblijf in België een privéleven te hebben opgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beroept de verzoekende partij zich in de eerste plaats op een gezinsleven met haar echtgenote en kind die in Frankrijk verblijven. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt betwist.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Op lezing van de motivering van de eerste bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij een echtgenote en kind heeft, die in Frankrijk verblijven. Hij was van oordeel dat dit gegeven de verzoekende partij niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van een verblijfsaanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging en deze verplichting niet disproportioneel is ten opzichte van de persoonlijke en gezinsbelangen van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij merkte op dat de gezinsbelangen van de verzoekende partij zich niet in België, maar wel in Frankrijk situeren en geen aanwijzing voorligt dat de echtgenote en zoon ooit in België hebben verbleven. Hij oordeelde dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij wees hierbij op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing zo leest dat daarin wordt geoordeeld dat zij geen nauwe banden zou hebben met haar gezinsleden, gaat zij uit van een verkeerde lezing van deze beslissing. In deze beslissing kan enkel worden gelezen dat, waar de verzoekende partij stelde een sociaal en economisch welzijn in België te hebben opgebouwd, volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet blijkt dat er sprake is van *“dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen”*. Er dient te worden aangenomen dat dit motief dus enkel het ingeroepen sociaal en economisch welzijn in België betreft, niet haar gezinsbanden. De verzoekende partij betwist de motivering zo ook niet dat niet blijkt dat haar gezinsleden ooit in België hebben verbleven en haar gezinsbelangen zich dus wezenlijk in Frankrijk situeren en niet in dit land. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op zich in twijfel heeft getrokken.

De verzoekende partij betwist de beoordeling dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging niet in disproportionaliteit zou staan ten opzichte van haar gezinsbelangen. Zij betoogt dat zij in België is gebleven om haar studies af te maken en omdat zij daarna in België aan de slag wil. Zij wijst op de twee werkbeloftes die zij kon voorleggen en stelt dat haar gezinsleden, wanneer het financieel mogelijk is, *“naar alle waarschijnlijkheid”* zich ook in België zullen vestigen. Zij voert aan dat zij vanuit België haar gezinsleden in Frankrijk regelmatig kan bezoeken, hetgeen niet langer mogelijk zou zijn indien zij dient terug te keren naar Algerije. Zij stelt ook dat een scheiding van vader en kind niet opportuun is voor de ontwikkeling van een kind. Verder merkt zij op dat de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend vanuit het buitenland jaren in beslag kan nemen, waardoor wel degelijk een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel dreigt als zij haar gezinsleden niet kan bezoeken.

De argumentatie van de verzoekende partij dat haar gezinsleden naar België willen komen van zodra haar verblijfsrechtelijke situatie in dit land is geregeld en zij hier mag werken, hetgeen thans niet het geval is, is niet van aard te kunnen aantonen dat de verplichting om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland alsnog disproportioneel is wat haar gezinsbelangen betreft. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog het motief ook niet dat deze verplichting op zich hoogstens een eventuele tijdelijke scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode kan zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gaat om een tijdelijke scheiding met het oog op vervullen van de noodzakelijke formaliteiten. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze tijdelijke scheiding een onvermijdelijke verbreking van de ingeroepen gezinsbanden tot gevolg heeft.

De Raad kan zo ook enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij en haar echtgenote er in de huidige situatie zelf reeds voor hebben gekozen om gescheiden van elkaar te wonen, waar het niet is betwist dat de echtgenote en het kind in Frankrijk verblijven, in een dorp in de buurt van Lyon, en dus op een zekere reisafstand van België. De verzoekende partij stelt haar gezinsleden regelmatig te bezoeken, maar een meer concrete toelichting ontbreekt in dit verband. Er kan dus worden aangenomen dat het in de eerste plaats de moeder is die instaat voor de zorg en opvoeding van het kind, en een terugkeer van de verzoekende partij naar haar herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag

evident minder ingrijpend is in deze gezinssituatie en voor het kind, dan in de situatie waarin de beide ouders en het kind allen samenwonen. De verzoekende partij toont verder niet concreet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar Frankrijk te reizen of dat het niet in redelijkheid mogelijk is voor haar gezinsleden om haar op regelmatige basis te bezoeken in Algerije. Verder blijkt niet dat de verzoekende partij geen contacten kan onderhouden met haar gezinsleden via de moderne communicatiekanalen. Het enkele gegeven dat de reisafstand tussen België en Frankrijk korter is dan deze tussen Frankrijk en Algerije doet hier nog niet anders over oordelen. Er liggen geen concrete elementen voor die het standpunt van de verzoekende partij ondersteunen dat de ontwikkeling van haar kind daadwerkelijk negatief zou worden beïnvloed door de thans bestreden beslissingen.

De verzoekende partij laat na concrete elementen naar voor te brengen die kunnen aantonen dat het in haar concrete gezinssituatie disproportioneel is waar zij een verblijfsaanvraag vanuit het herkomstland moet indienen of het hoger belang van haar kind hierdoor in het gedrang zou komen.

Wat betreft het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België, wijst de Raad op het volgende. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkele getuigenverklaring voorlegt van haar in België opgebouwde sociale leven en dat, hoewel mag worden verondersteld dat zij tijdens haar studies sociale banden heeft opgebouwd, hiervan geen bewijzen voorliggen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de verzoekende partij dan ook onvoldoende aantoonde dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Hij is van mening dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Er dient aldus te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat een concreet privéleven onvoldoende was aangetoond en dat in ieder geval niet blijkt dat de banden met België van die aard zijn dat deze de verplichting de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen disproportioneel zouden maken. De verzoekende partij wijst thans op duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring, maar zonder hiervan stukken voor te leggen. Dit algemene betoog kan geen afbreuk doen aan de voormelde beoordeling en wijst nog niet op enige disproportionaliteit in de belangenafweging.

De verzoekende partij wijst nog op haar twee werkbeloftes. In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband gemotiveerd dat de tewerkstelling van de verzoekende partij tijdens haar verblijf als student enkel was toegestaan tijdens haar legaal verblijf en met als doel om haar de mogelijkheid te geven tijdens haar studies in haar eigen behoeften te voorzien. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de verzoekende partij sinds 1 november 2016 geen officiële toestemming meer heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Verder wordt gemotiveerd als volgt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 in België zou verblijven, dat zijn integratie duurzame bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij ten eerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie waarbij hij zich geprofileerd zou hebben en niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat hij zeer goed Frans zou spreken, dat hij nog jong zou zijn en dus zijn capaciteiten ten dienste zou kunnen stellen van de Belgische economie eventueel in een knelpuntberoep, dat hij reeds tewerkgesteld was in het verleden, dat hij nooit enige financiële steun genoten zou hebben, dat hij tijdens zijn studies als jobstudent gewerkt zou hebben, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem wil steunen en helpen, dat hij op zeer intensieve wijze zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein evenals op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onomstotelijk vast zou staan dat hij sociale banden met België heeft, dat hij het centrum van zijn belangen hier opgebouwd zou hebben en dat hij bewijzen van zijn studies aan de universiteit te Luik voorlegt evenals inschrijvingsattesten aan de Universiteit te Luik, een voorlopig diplomabewijs, verschillende interimcontracten en verschillende loonfiches en twee werkbeloftes) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* De verzoekende partij gaat niet verder in op deze motivering. De Raad ziet ook niet in waarom het disproportioneel zou zijn in het licht van de persoonlijke belangen van de verzoekende partij om te oordelen dat werkbeloften niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheid, nu de verzoekende partij in geen geval reeds kan worden tewerkgesteld tijdens de behandeling van de verblijfsaanvraag.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.6. Doorheen haar verzoekschrift blijft de verzoekende partij wijzen op haar langdurig verblijf in België en op andere elementen die reeds werden beantwoord in de eerste bestreden beslissing. Door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.2.7. De verzoekende partij betoogt nog dat het tegen alle redelijkheid ingaat om haar eerst vele jaren 'ongemoeid' te laten, waardoor zij geen geldig paspoort meer kan voorleggen, en haar dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Zij verwijst naar de duur van haar verblijf in België en stelt dat zij zeer goed is geïntegreerd. De verzoekende partij is van mening dat gedurende de behandelingsperiode van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk twee jaar, er een algemeen gedoogbeleid werd gevoerd. De verzoekende partij geeft met haar kritiek aan van mening te zijn dat zij aanspraak maakt op een verblijfsrecht en dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen worden afgegeven.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Het bestuur dient hierbij ook de wet te respecteren, en dus in eerste instantie na te gaan of er buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Indien wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen en de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt niet dat de verblijfsrechtelijke aanspraken van de betrokkene op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Een dergelijk bevel verhindert de betrokkene niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De verzoekende partij diende er ook van in kennis te zijn dat haar verblijf in België als student slechts tijdelijk was toegestaan, meer bepaald voor de duur van haar studies, en zij werd geacht na afloop van haar studies terug te keren naar haar herkomstland. Er blijkt niet dat zij enige gerechtvaardigde verwachting kon hebben dat zij na afloop van haar studies verder in België vermocht te verblijven. Zelfs voor zover verder zou moeten worden aangenomen dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied tijdens de behandelingsduur van haar verblijfsaanvraag werd gedoogd, heeft dit in geen geval tot gevolg dat zij gerechtigd is op een verblijf of dat,

nadat werd vastgesteld dat haar aanvraag onontvankelijk is, haar illegaal verblijf niet kon worden vastgesteld of haar niet langer bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij weerlegt de motivering in de eerste bestreden beslissing ook niet dat de duur van het verblijf in België en haar voorgehouden integratie zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van een verblijfsaanvraag, zodat evenmin blijkt dat deze elementen zich verzetten tegen de verwijderingsbeslissing. Het gegeven dat het paspoort van de verzoekende partij intussen is vervallen, is verder volledig haar eigen verantwoordelijkheid, waar zij heeft nagelaten in dit verband de vereiste stappen te zetten bij haar nationale autoriteiten. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat de behandelingsduur van haar aanvraag onredelijk lang was, rekening houdende met het gegeven dat elke aanvraag aan een individueel onderzoek dient te worden onderworpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten worden behandeld en dat een eventuele lange behandelingstermijn van de aanvraag daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757), zodat een voldoende belang op dit punt ook niet blijkt. Bovendien veranderen deze elementen niets aan voorgaande vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De verzoekende partij kan, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet worden bijgetreden in haar betoog dat het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat. De Raad benadrukt dat de wetgever in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verplichting heeft ingevoerd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de daarin voorziene situatie, en hiervan in principe enkel kan worden afgeweken voor zover hogere rechtsnormen zich verzetten tegen de verwijderingsmaatregel. In casu blijkt niet dat dit het geval is. Het gegeven dat de verzoekende partij tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beroepsmogelijkheid heeft, doet hier niet anders over oordelen.

De overtuiging van de verzoekende partij dat zij ook tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied is niet van aard te kunnen wijzen op een onwettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Uit de voorgaande bespreking volgt dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM evenmin aannemelijk is gemaakt.

2.2.9. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid ten slotte de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluiten is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

2.2.11. De beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS